

СВЕ ЈЕ НАШЕ
Сећање на Радовањски луг 26 јула
1998.год.

Данас је све наше
Пред Господом Богом.
Два тањира...
На једноме глава,
На другоме секира
и рашчишћавање
са самима собом.

Јер од онда па до сада,
нисмо се погледали у очи.
Ко је прав а ко крив,
мртав или жив.
глава или секира.

Дал су обе праведне,
ил обе криве?
„Милош је у праву“,
често се са шапатам,
речи говориле.

Али смо стихове Његоша
такође напамет знали:
„Из мртвијех срба дозва,
дуну живот српској души“
у којима се Карађорђе хвали.

Што смо са шапатам говорили?
Да ли је то наш одраз?
Није важно какав је образ,
црн или бео...
На кратко...
Чинило нам се.
Али како онда,
често и сада
Научисмо да се ето тако,
Некако, прогласи правда.

Дал је ово навика,
Која се у историји,
И раније догађала?
И не само раније,
Већ и касније,
Наслеђе...Једном речју.

Пре свега могли смо да бирамо.
На једној страни живот,
а на другој смрт.
Да бирамо...
Да ли желимо
Сажалење за живот пре убиства,
Или сажалење после убиства.

Изабрали смо ово друго,
које је код нас кроз историју,
честа појава.
Сажалење после убиства...
Уместо величине живота,
изабрали величину убиства,
и опет учинили
при избору, још један грех.
Рачунајући и први,
начинили два греха.
Грешно мишљење и грешно рађење.
Готово суђење,што рекли...
А могли смо начинити два добра,
Да смо имали сажалење
пре убиства.

Није лако бити
Између Карађорђа и Милоша.
Борити се са мислима, многих
И са својим мислима.
Шта бирати?

Или Карађорђев живот,
А народу смрт.
Или Карађорђеву смрт,
А народу живот
Шта бирати?
Како сачувати све животе?
Борбу за власт прво, бирати
па тек онда борбу
за народно добро.
Или прво избрати
борбу за народно добро,
а затим борбу за власт.

И зашто беше све тако?
Власт, власт...
Зашто не говоримо на глас?
Зашто да се крије?

Јесте!.. Није!...
Зашто чистимо собу,
само по средини,
а по ћошковима не?
Када ће пасти карте на сто?
Ако све мора једном бити,
нека буде што пре.

Најчешће они који су за власт,
Имају одговор,
На који стављају тачку.
А они који су за живот,
немају одговор, траже га.
Воле живот...
Питају...
Дал треба дати власт за живот,
или живот за власт.
Вршити трампу.

Можда је најбоље,
Сачувати и једно и друго.
Како?
Ако не обоје,
најбоље је сачувати,
што није проклето.
Живот сачувати...
Како, кад и њега неки проклињу?
Можда зато и њега губе.
Губе све и власт и живот.

Подигли смо цркву на Топчидеру,
на месту где је Милошу опроштено,
зато што оста жив.
А Карађорђу,
цркву и манастир.
На месту где је крив,
цркву Захвалницу.
И на месту где се кајемо,
за кривицу над кривим,
манастир Покајницу.

Све су светиње подигнуте,
у име Господа Бога,
и у име живота, смрти и кајања
А да је све то исто
И пред Богом чисто,
мисле људи...

Не знам дал тако,
Свевишњи суди.
Видећемо, ил видимо,
ил смо видели.
Ако је све исто,
Зашто онда кајање?
Зашто сузе око главе и стола,
када Карађорђе није добар човек?
Да баш тако, јер смо га убили,
кога ми убијемо,
тај сигурно није добар.

Па кад је тако, кад није добар,
зашто клечање?
Кад смо убили грешника,
зашто тако крајње,
покајничко стање?
Можда је уследило кајање,
због пролазно- намерног заборав
да смо га дуго молили,
да би имали веће оправдања,
да би га убили.
Мислећи после свега,
да нећемо морати,
опет Вожда, да молимо.

Јесте... Баш тако јесте...
Два пута смо га молили...
Први пут молили,
да нам буде... Вођа.
А други пут молили,
да нам опрости.. Што га нема.
Да, да..!
Оба пута смо молили,
само различито.

Као што видимо,
две приче.
А сви знамо
увек мора бити,
истина једна само.
Код нас истине две,
над Карађорђем,
догађају се.

Живом се светимо
мртвог посветимо.

И једна и друга истина
нек се нађе,
некад затребаће..
Кад која.

Сад су ове приче,
да није добар,
и да постаје свети.
Да буде вођа
и да не буде жив.
Шта се кога зато тиче?
Кад ко није
а кад јесте крив.

Убијали нас Турци-странци
убијале нас дахије-потурице,
убијали се сами-између себе.
Како, када је тако
да се ослободимо?
Од онда, до сада, а и пре
да ли нам се тако
догађало исто?
Не знам..

А док се у глави мота,
Она стара,
после боја копље у трње.
И да је сада
Најлакше бити паметан,
Уз сећање,
На изговорене речи многих,
Да је тако морало да буде.
И прво и друго,
Обе молбе.
Да буде вођа
И опрости што није жив.
И док су једни за прву,
А други за другу молбу,
размишљај

Погрешно је Његош,
а можда и није.
Двоумим се.
Али ипак, Његош је Његош.
А на крају свега,
Бог сигурно зна,

нека пресуди,
никако људи.
Он је, и ако спор,
Достижан свуд
И Његов је увек,
праведан суд.
А шта ће бити,
награда ил казна,
и дал су прошле, трају, ил нису,
нико не сазна?

Само знам ово,
да је све пред Богом.
Секира и глава,
сузе око стола и кајање.
И шапутање:
„Милош је у праву“.
И изговорене речи:
„Шта урадисмо
са нашим човеком,
великим вођом,
и шта уради кум од кума“
уз велико очајање.

И знам да се овако
Код нас, слично догађа,
и да је све наше...

протојереј-ставрофор
Гроздан Гајић
парох оглађеновачки

ГРЕШНИК

О сунце јарко дал си сада само
Ил те још неко будним оком гледа
И зрачак му твој заспати неда
Негде далеко од мене тамо.

И дали њега можда јаче грејеш
Зато што је праведнији од мене
Сваког дана тако без одмене
Рају му се радујеш и смејеш.

А у праведност верујем ти саму
Да на свету загрејеш свуда исто,
Безгрешно, грешно, прљаво, чисто
И разбијаш сваког мрака таму.

Не престани обасјавати пута,
Којим хоћу истини да се вратим,
А престанеш ли даље ми сјати
Као грешник даље ћу да лутам.

У Оглађеновцу
Маја 1985.год.

јереј Гроздан Гајић
парох оглађеновачки

И М А Н Е К О К О Т Е Ч У В А

Кад једнога дана драги пријатељу,
Оних што те воле будеш имао гро
Не помисли да си остварио жељу,
Да је велика срећа у животу то.

Да кад једног дана твоме срцу драги,
Изненада, трајно оду од тебе сви,
Живиш и даље у весељу и нади,
И ниси остао сам да живиш ми ти.

Има неко ко те у животу чува,
У данима младим, кад си највише стар
Кад греје сунце или ветар дува
Кога нам је Господ оставио на дар.

То је анђео чувар који те води,
И никад ниси без њега нити си сам,
Кад је велика тама сунце се роди,
Бели у златном сјају заблиста ти дан.

Од овога света пријатеље своје,
Избројати можеш, често на срцу свом,
Што кажу да воле, али не знаш што је,
Права истина у обећању им том.

Господње дарове чувај као око,
За спасење требаће ти најдражи мој,
А овоме се свету не клањај дубоко,
Већ твога анђела чувара слушај пој.

Има неко ко те у животу чува....

У Оглађеновцу
Јула 1990.год.

јереј Гроздан Гајић
парох оглађеновачки

О Ч Е В А   Л Ъ У Б А В

Оче!
Ово није гроб живота твог,
Ни патња мајчиног срца,
Братовог и мог.

Већ стих мали што у нама,
Сваки јој избриса траг,
И велике туге слама
Ти си оче, толико драг.

И твоја љубав што у нама ври
Од много година пре
Коју у нама посеја ти,
Љубав оче, никад не мре.

1988.год.
Оглађеновац

јереј Гроздан Гајић
парох оглађеновачки

КАКО ОСЛОБОДИТИ СЕБЕ ОД СЕБЕ

Само онај који у себи има дух слободе може доносити слободу и другима. „Преварено срце заводи га да не може избавити душе своје, нити рећи: није ли лаж што ми је у десници?“ (Ис 44:20).

Ослобођено и заробљено се међусобно смењују, јер не могу бити заједно, што је и логично. Најчешће чујемо преко средстава јавног информисања, да су они, који нису били слободни, ослобођени, људи, институције, организације и обрадујемо се њиховој слободи. Зовемо их слободним, независним, самосталним.

Али прође извесно време, па опет ти исти људи, установе и организације траже слободу и треба их од некога или нечега ослобађати. Питамо се зашто када су већ ослобођени?

Када се овако ослобођено и заробљено наизменично и често смењују, где треба тражити решење?

У самоме човеку треба тражити решење, а поучни пример узети из живота светитеља апостола Павла.

Што се тиче решења у људима и установама, треба знати да је узалудно некога „ослобађати“ ако онај који ослобађа има у себи заробљивачки дух, те оно што је ослобођено од једног буде заробљено од другог, односно само је променило свога заробљивача. Ако човек има заробљивачки дух а говори да ослобађа, он то не ослобађа него заробљава. То, што треба да буде слободно, никада и није добило своју слободу, зато што заробљивач слободу посматра на свој начин. Свој дух којим заробљава он пресликава и на околину у којој живи, говорећи о слободи од које остаје само реч, и ништа више.

Откуда толика тежња да неког ослободе од заробљења када су често ти, који ослобађају, људи из нашег окружења и о њима се на први поглед има позитивно мишљење. Али, добро их не познајући, испостави се да су заробљивачи тек онда кад неког „ослободе“ и открију своје право лице, „јер се твар покори

ВАЉЕВСКА ЕПАРХИЈА
СРПСКА ПРАВОСЛАВНА ЦРКВЕНА ОПШТИНА ОГЛАЂЕНОВАЦ

„КАКО ОСЛОБОДИТИ СЕБЕ ОД СЕБЕ“

протојереј-ставрофор Гроздан Гајић

таштини, не од своје воље, него због онога који је покори“ (Рм 8:20).

Шта је тај човек понео, на себи и у себи, да када ступа на „ослобађајуће место“, одмах почне заробљавати? Уствари, тај је само изнео из себе на видело оно што је дуже времена имао у својој подсвести, заробљење. Тај човек је на себи носио ослобођење, а у себи заробљење. Носио је на себи лаж (ослобођење), а у себи истину (заробљење) (Ис 44:20).

Само онај човек који има у себи дух слободе, слободан је сам по себи, и није заробио себе собом, већ ослободио себе од себе. Он може доносити слободу другима јер је са себе пресликава. Од те његове слободе зависи слобода људи и институција, једном речју, зависи слобода свих.

Често нам постаје нејасно питање: „Зашто се чувамо да нам неко други не узме слободу, а не чувамо се тога што ми себи узимамо слободу, тј. заробљавамо се од себе (унутар бића), а то је заробљење опасније неголи заробљење од других (заробљење са стране)“?

Зато, када други виде да смо заробљени од себе, није им тешко да оно што је присутно у нама спроведу у дело – и заробе нас! Ако се у том нашем живљењу не ослободимо сами од себе, онда и ми тако исто чинимо према другима, и све тако у круг чинимо једни другима.

Слободу ширимо из себе и око себе, те и сам заробљивач почне размишљати о ширењу слободе у себи и према другима.

Како се чувати заробљења себе од себе и заробљења других од нас? Како ослободити себе од себе и ширити слободу према другима?

Сазнаћемо ако за пример узмемо обраћање Савла у хришћанство (читати Дела св. апостола, главе 8. и 9.), и како се Савле, прогонитељ хришћана, обратио у хришћанство, и примивши на крштењу име Павле престао гонити хришћане и узимати им хришћанску слободу. Свети апостол Павле је, са крштењем и примањем Христа у себе, прво ослободио себе од себе, ослободио се свога прогонитељског духа и чврсто усадио у своје духовно биће хришћанску слободу, коју је почео ширити око себе, ватрено проповедајући хришћанство по читавом ондашњем свету.

Док није у себе примио Христову слободу, он је хришћане прогонио, јер био је заробљен од себе и без хришћанске вере у себи. Када је апостол Павле био без Христа у себи, он је заробљавао хришћанство и од себе и од других, а када је примио крштење и примио Христа и слободу Његову у себе, он је хришћанство штитио тражећи присталице.

Зато треба да у себи изградимо ону слободу духа коју је изградио апостол Павле прешавши у хришћанство, и преставши прогонити хришћанство и тражити слободу за хришћане, и страдао је за слободно исповедање хришћанске вере. Страдао је за ону слободу и веру коју му је Христос усадио када је постао члан Његове Цркве.

Знајмо да је и најмање и највеће заробљење тихо убијање, а некада и брзо убијање тела, али само од оних који могу тело убити. Зато Христос каже да се не бојимо оних који убијају тело а души не могу naudити (Мт 10:28).

протојереј-ставрофор Гроздан Гајић

Текст су до сада објавили Православље, Православни Мисионар, Ваљевски Напред и Једини Човекољубац

**Поздравни говор поводом канонске посете Епископа ваљевског Господина Милутина
Црквеној општини Оглађеновац, на дан Св. Великомученика Прокопија, 21 јула
2007.год.**

ПРЕОСВЕЋЕНИ ВЛАДИКО, БРАЋО СВЕШТЕНИЦИ, БРАЋО И СЕСТРЕ,

Скуп деце и омладине која жели да стекне знање у разним областима зове се школа. То је та жива школа, која где год да се нађе, јесте школа и у пољу, на планини, покрај реке, језера, у школском дворишту, на стадиону. А најчешће место где жива школа стиче знање јесте грађевински објекат који се зове школа, којој престаје функција када у њој нема живе школе.

Скуп људи који желе да раде и стварају у разним областима живота зове се предузеће. То је то живо предузеће које, где год да се нађе, јесте предузеће. И у њиви, на путу, на планини, покрај реке, језера, мора. А најчешће место где живо предузеће ради и ствара јесте грађевински објекат који зовемо предузеће, коме престаје функција када у њему нема живог предузећа, а опстаје све док у њему ствара живо предузеће.

Скуп верника који тражи Божије присуство у себи зове се црква. То је та жива црква која где год да се појави јесте црква - и у пољу, на планини, покрај реке, језера, мора. А најчешће место где се окупља жива црква, јесте грађевински објекат кога зовемо - црква, којој престаје функција када у њој нема живе цркве, верујућих

Данас је овде жива црква окупљена у порти око свога владике и браће свештеника и сваког тренутка треба да уђе у грађевински објекат кога зовемо - црква, да кроз своје молитве у Светој архијерејској литургији освежи сећање на период који је Господ Исус Христос провео са нама. Да освежи сећање на период Христовог живота са нама, на земљи, који је трајао 33 године. Данас, кроз свету литургију, жива црква освежава сећање тога периода кога можемо назвати - **Највеће заустављање пропадања човекове душе у историји човечанства.**

Света архијерејска литургија јесте сажета историја тога периода, Христовог живота са нама, у којој се подсећамо Христовог Рођења, проповедања, Распећа, Васкрсења, Вазнесења, другог доласка.

Нека у верницима овога краја остане у сећању ова архијерејска литургија до следећег доласка нашег владике у овај свети храм и служења исте литургије.

**ДОБРО ДОШЛИ ДРАГИ И ПРЕОСВЕЋЕНИ ВЛАДИКО , ДОБРО ДОШЛИ ДРАГА
БРАЋО СВЕШТЕНИЦИ, ДОБРО ДОШЛИ ДРАГА БРАЋО И СЕСТРЕ.**

протојереј-ставрофор Гроздан Гајић
парох оглађеновачки

**Поздравни говор поводом славе Кола српских сестара у Ваљеу на дан
Преподобне мајке Евгеније
1. августа 2007. године**

Браћо свештеници , драга браћо и сестре,

Пошто сам поздрављен од домаћина осећам се прозваним да узмем реч и дигнем здравицу, поздравим присутне у име гостију и своје лично име.

Када кажемо реч мајка помислимо на мајке које су се преселиле у вечност и на мајке које су са нама на земљи. Кад мислимо о мајкама у вечности, најпре помислимо на Пресвету Богородицу, мајку Господа Исуса Христа. Помислимо на мајке светитељке које су твориле вољу Божију у своје животу и тако постале наши заступници пред Богом као што је и данашња, Преподобна мати Евгенија - царица Милица. Помислимо на наше мајке које су преминуле у православној хришћанској вери и на мајке које су биле чланице Кола српских сестара у Ваљеу. Затим мислимо о мајкама које су са нама на земљи, о нашим мајкама, о мајкама које су чланице Кола српских сестара и о оним сестрама које су у узрасту и желе постати мајке.

Шта може један Гроздан додати имену Мајке Пресвете Богородице? Ништа! Зато што су свети оци више рекли од мене. Шта може један Гроздан додати именима мајки светитељки? Ништа! Зато што су свети писци више рекли од мене.

Могу додати само о мајкама које су се преселиле у вечност а биле су чланови Кола српских сестара као и о мајкама које су овде са нама. Сетићу се ваше упокојене председнице госпође Стевке Софронић која је успешно водила Коло српских сестара али бринула о нама, Вашим богословима - стипендистима. Као Ваш стипендиста сваког распуста долазио сам у цркву ваљевску и одлазио до куће господе Стевке и Жике Софронића. Нисам заборавио број те куће - број 8 у улици Владике Николаја. Госпођа Стевка се бавила шивењем и док пегла радове са мном разговара и каже: „Учите децо моја (није имала деце, у нама стипендистима видеда је своју децу), а ми ћемо се постарати за материјалну страну вашег школовања“. А господин Жика чита новине и повремено се укључује у разговор. Све остале преминуле чланице су у овом духу, водиле са стипендистима разговор о школовању.

Дуго сам размишљао дал` да вам додам или не, једну истину, Вама мајкама чланицама Кола српских сестара које сте са нама на земљи. И одлучио сам да вам кажем да када сам пошао у Богословију 1973 године моја мајка ми је купила прве ципеле, а Ви сте купили друге, после неколико дана. Ви драге мајке и сестре осећате децу своју у сваком детету и у оној деци која нису од ваше крви и меса. У томе је ваша величина што на такав начин исказивате своју велику љубав. Дакле, пружате родитељску љубав свакоме детету за разлику од оних родитеља који су оставили своју децу у Звечанској улици, у дому за незбринуту децу. Само знајте да та деца такође имају велику љубав као и ви. Та деца пружају руке своје према сваком потенцијалном родитељу и исказују своју љубав као што и ви исказујете љубав према сваком потенцијалном детету. Ваша љубав равна је љубави те деце.

Шта значе речи које можемо често чути у данашње време када помажемо једни друге: „Мајка не узима дете док дете не заплаче“. По мом мишљењу, не значе ништа, или пак врло мало. Зашто? Зато што уплакано дете узима свако ко има осећаја. Уплакано дете узима и маћеха, а мајка треба да узме дете пре него ли дете заплаче. Ова пословица трајала је док је у човеку била мало развијена свест. Колико нам се од некада да сада развила свест, ако ова пословица још увек траје? Размислимо мало о томе.

Ако дете заплаче, шта ћемо ако се зато расплаче и мајка и колико треба времена и мајци и детету да се врате у радост. А мајка се уплакала због своје непажње јер није узела дете на време, није узела дете пре него ли дете заплаче. Ако нас неко буде помагао само кад будемо плакали нас ће заболети очи од плача. Колика је вредност такве помоћи кад нас неко помаже док плачемо. Да ли ће нам некада прекипети у глави па рекнемо ономе ко нас помаже док плачемо: „Ако ме помажеш само када плачем, немој ме помагати ни тада“.

Дакле, мајка треба да узме дете пре него ли дете заплаче и дете остави у радости и тиме створи радост и себи и детету. Мајка је мајка, она има предосећај и не треба да чека стање плакања. Каква је то мајка која чека да дете заплаче да би га узела, или не дај Боже да се радује када дете заплаче да би га узела. Није ли то уцена, драга браћо и сестре? Заменимо поменути пословицу речима: „Мајка узима дете и када дете не плаче, а када дете плаче узима га обавезно и труди се да дете престане да плаче“. Да, баш тако, да чини као што и Ви чините.

Могу додати за садашње чланице и то, да следите рад претходних чланица и негујете дух слоге и јединства, што је неопходно читавом српском народу и да вас данас, и убудуће пред престолом Свевишњег заступа ваша Молитвеница Преподобна мајка Евгенија које се данас сећамо.

Поздрављам браћу, свештенике Ваљевске цркве, чланице Кола српских сестара и сву присутну браћу и сестре и упућујем радосни поздрав

СРЕЋНА СЛАВА – АМИН.

протојереј-ставрофор Гроздан Гајић
парох оглађеновачки

НАСТАВИТЕ СЕ ...